

K. NOREL

“Uit zee hebt gij uw grond gewrocht, o Nederland”

Urk is geen eiland meer

Het is afgelopen. Ik heb zooëven voor het laatst het eiland Urk verlaten. De Geusau, op welke ik nu vaar en die mij zoo vaak naar Urk gebracht heeft, stoomt thans naar het laatste sluitgat tusschen Urk en Lemmer, dat gedicht zal worden. Voor een man, die de afsluiting en droogmaking der Zuiderzee van schrede tot schrede heeft gevolgd, is het sluiten van een dijk geen groot evenement.

Straks zal dat even rustig verlopen als de aanleg van dezen dijk verlopen is. Van week tot week en van dag tot dag is het voorgescreven dijkvak gelegd.

Maar er zit toen iets bijzonders aan deze sluiting vast. De verbinding van Urk met Friesland wordt voltooid. Urk zal weer tot het vasteland terugkeeren.

Daar is het sluitgat. Tien meter water ligt er nog tusschen de ruwe dijkkoppen. De kraanschepen liggen weerszijds. Van alle kanten komen booten met de vlag in top. Het is half drie. Een korte stoot op de stoom-fluit geeft het sein dat de K.S. 2 het laatste werk aan dat dijkvak gaat verrichten. Met open muil valt de groote grijper in den bak met keileem. Hij graaft zich vast, rijst vol omhoog. Midden in het sluitgat stort de inhoud van den eersten grijper neer.

Men ziet het gat slinken, men ziet den dijk rijzen. De breede geul, waar zooëven nog een motorvlet doorheen voer, is nu reeds een onnoozel slootje geworden.

En staag werkt die kraan door. Met de regelmaat, die dit groote werk van meet af heeft gekenmerkt. Met de feillooze zekerheid die jarenlange ervaring aan den man daar-boven in het machinehuis gegeven heeft. De zware grijper laat zijn inhoud vallen precies op de plek, waar de man aan de handles hem hebben wil. Het gat is dicht! De dijk is gesloten. Een forsche rug van keileem ligt boven water. Op den derden October 's namiddags kwart

voor drie heeft Urk opgehouden eiland te zijn. Urk laat geen twijfel over hoe het den nieuwen status begroet. Urks burgemeester staat reeds met groote laarzen aan op den verschen dijk en hij baggert over de bonken keileem naar zijn collega van Lemsterland, die van den Frieschen kant komt aangelopen.

Daar gaan ook Urkers en Urkerinnen den dijk op. Een meisje met de bonte kraptap om en het Urker hulletje op het hoofd, staat op de plaats waar zooëven nog het water stroomde en zij ontrolt er de vlag van Urk: blauw-wit.

Burgemeester Keijzer spreekt. In de jaren '32-'33 heeft Urk het uiterst moeilijk gehad, maar sedert de werken aan den Noordoostpolder aangevangen zijn heeft men er geen werkloosheid meer gekend.

Dat doet den nieuwen toestand blij begroeten. Urk hoopt, onder dien zegen des Almachtigen, zijn deel te ontvangen van het profijt, dat het vreedzaam geannexeerde land: aan Nederland zal schenken.